

CHRISTINA
LAUREN

Josh ve Hazel'in
SEVGİLİ OLMAMA
REHBERİ

Çeviren

Bilgesu Yaprak

Jen Lum ve Katie ile David Lee'ye

GİRİŞ

HAZEL CAMILLE BRADFORD

Başlamadan önce, benimle ilgili bilmeniz gereken birkaç şey var:

1. Hem meteliksiz hem de tembelim ki bu gerçekten de berbat bir kombinasyon.
2. Ne zaman bir partiye katılsam kendimi rahatsız hissederim ve rahatlamam için üstsüz kalana dek içmem gerekir.
3. Hayvanları insanlardan daha çok severim.
4. Hassas bir an yaşadığında en olmadık hareketi yapacağım ya da en olmadık şeyi söyleyeceğim konusunda bana gözü kapalı güvenebilirsiniz.

Özetle, kendimi aptal durumuna düşürmekte üstüme yoktur.

Josh Im'le asla çıkmamayı nasıl başardığımı ise tek cümleyle açıklayabilirim: Onun karşısında kendimi tamamen sevgili olunamayacak biri gibi gösterdim.

Mesela ben on sekiz, o da yirmi yaşındayken tanıştığımızda ayakkabılarına kusmuştum.

Ortamdaki kimseyi şaşırtmayacak bir şekilde (ve yukarıda sıralanan ikinci maddeyle tutarlı olarak) o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum ama emin olun, Josh her şeyi hatırlıyor. Söylediğine göre ilk gerçek üniversite partime katıldıktan sadece birkaç dakika sonra katlanır bir içki masasını devirmiş ve partinin geri kalanını diğer birinci sınıf öğrencilerinin yanında, içimdeki mahcubiyeti ucuz alkolle boğabileceğim o utanç köşesinde geçirmiştim.

Josh bu hikâyeyi ne zaman anlatsa, ayakkabılarına kusmadan hemen önce sarhoş bir şekilde cilvelenerek, “Bugüne kadar gördüğüm en çekici adamsın ve bu gece seninle seks yapmaktan onur duyuyorum,” dediğimi vurgulamayı da ihmal etmez.

Karşılığında aldığım o korkunç sessizliğin acısını, Tony Bialy’nin karın kaslarından portakal likörü shotları atarak silmeye çalışmıştım.

Ve beş dakika sonra, Josh dahil her şeyin üzerine kusuyordum.

Sadece bu da değil. Bir yıl sonra ben ikinci sınıfken Josh son senesindeydi. Geçen bir yıl içerisinde likörün shot atmaya uygun bir içki olmadığını ve kapı koluna asılan çorabın oda arkadaşınızın seviştiği ve içeri girmemeniz gerektiği anlamına geldiğini öğrenmiştim.

Fakat maalesef Josh çorap meselesinden, ben de Josh’ın yıldız oyun kurucu olan ve o sırada hunharca sevişmekte olduğum Mike Stedermeier’le oda arkadaşı olduğundan bihaberdik. O sırada derken, gerçekten de tam o sırada sevişiyor olmaktan söz ediyorum... Tam da bu sebeple, Josh’la ikinci karşılaşmamız, odasına girip de beni çırılçıplak bir şekilde koltuğun üzerine eğilmiş hâlde bulmasıyla gerçekleşmişti.

Ama bana sorarsanız verebileceğim en güzel örnek, E-Posta Kazası olarak adlandırdığımız o olaydır.

İkinci yılımın bahar döneminde, Josh asistan olarak anatomi dersime giriyordu. O âna dek onun ne kadar yakışıklı olduğunu bilsem de gerçekten harika biri olduğundan habersizdim. Geride

kalan öğrencilere yardımcı olabilmek için ekstra mesai yapıyor, eski notlarını bizimle paylaşıyor, sınavlardan önce kafelerde bizler için etütler düzenliyordu. Zekiydi, komikti ve asla olamayacağı kadar rahat bir tipti.

Hepimiz ona abayı yakmıştık ama benim için durum daha ciddi: Josh Im benim için kusursuz kelimesinin karşılığı hâline gelmişti. Onunla arkadaş olmak istiyordum.

Yirmilik dişlerimi yeni çektirmiştim. Öncesinde beni bunun çok basit bir işlem olduğuna ikna etmişlerdi: Birkaç diş çekilecek, birkaç ağrı kesici içilecek ve konu kapanacaktı. Ama sıkıntı şu ki dişlerim gömülü durumdaydı ve çekme işlemi için uyutulmam gerekmişti. Daha sonrasında evde ağrı kesicilerin etkisiyle kan ter içinde, ağzımda acı verici oyuklar ve yanaklarımı dolduran pamuk tamponlarla uyanmışken, iki gün içinde teslim etmek zorunda olduğum bir ödevim olduğunu hatırlayarak telaşa kapıldım. Annem benim yerime düzgün bir metin yazmayı önerse de, teklifini duymazdan geldim ve şu anda çerçevelenmiş bir hâlde Josh'ın banyosunda asılı olan şu e-postayı yazdım:

Svgili Josh.,

Derste bize ödevlerimizi sana gönderirsk göz atacağını söylemişitn. Ödevimi sana göndermek istediğim için takvimime bile not almıştm. Ama bütün yirmilik dişlerimi çekirmem gerekti. Bu derse çok emek verdim ve B aldım (!!!). Sen çok zekisin ve bana yardım edersen dha başarılı olacağımı biliyorum. Birkaç gün ek süre alabilir miyim???? İlaçlar yüzümden pek iyi hissetmiyorum ve her öğrencye ek süre vremeyecğini biliyorum ama eğer benim için bnu yaparsan bundan sonra ne zaman bir dilek havuzu görsem dilek hakkımı senin için kullanırım
seni seviyorum,

Hazel Bradford (Sen bana Haley demiştin ama adım Hazel ama sorun yok bu yüzden utanıp kendni çok da kötü hissetime)

Josh bana yazdığı cevabı da çerçeveletip benim e-postamın hemen altına astı tabii:

Haley-değil-Hazel,

Sana ek süre verebilirim. Ve merak etme, utanmadım.

Sonuçta ayakkabılarına kusmuş ya da koltuğunun üzerinde çırılçıplak yuvarlanmış değilim.

Josh

İşte o anda, Josh'la çok yakın arkadaş olmanın kaderimizde yazdığını ve bunu asla ama asla onunla yatmaya çalışarak boz-mamam gerektiğini anlamıştım.

Fakat ne yazık ki o mezun oldu ve aslında onunla yatmanın hiçbir şeyi bozmayacağını fark ettim çünkü onu tekrar görene kadar aradan neredeyse on sene geçecekti. Geçen süre zarfın-da kendimi topladığımı ve onun da Haley-değil-Hazel Brad-ford'u unutmuş olduğunu düşünüyorum olabilirsiniz.

Ama yanılıyorsunuz.

BİR

HAZEL

YEDİ YIL SONRA

Beni üniversite yıllarımdan tanıyan herhangi biri, benim ma-
sum ve bilgiye aç çocuklardan sorumlu bir ilkokul öğret-
meni olduğumu duysa dehşete kapılırdı. Ama doğrusu, bu işte
hiç de fena değildim sanırım. İlk olarak, rezil olmaktan korkan
biri sayılmazdım. İkincisi de, sekiz yaş çocuklarının beyniyle
aramda manevi boyutta bir bağ olduğuna inanıyordum.

Favorim üçüncü sınıflardı; sekiz yaşındaki çocuklar inanıl-
maz derecede eğlencelidir.

Beşinci sınıfların derslerine girdiğim iki senenin sonunda, sü-
rekli bezgin ve isteksiz hissetmeye başlamıştım. Anasınıflarıyla
geçirdiğim bir senenin sonunda ise tuvalet eğitimi vermeye ta-
hammülümün kalmadığını fark etmiştim. Ama üçüncü sınıflar-
da muazzam bir denge vardı: Hem o kasıtlı ve berbat osuruklar
olmadan osuruk şakaları yapabiliyor hem de beni dünyanın en
zeki insanı sanan çocuklar tarafından kucaklanıyordum. Üste-
lik sadece el çırparak herkesin dikkatini toplayabilecek kadar da
otorite sahibiydim.

Fakat maalesef o gün okulun son günüydü ve sınıfımın duvarlarından onlarca ilham verici poster, takvimi, çizelgeyi ve sanat eserini söktüğüm esnada, içinde bulunduğum sınıfı son görüşüm olduğunu fark etmiştim. Boğazıma ufak bir yumru oturmuştu.

“Yine o Mutsuz Hazel duruşuna geçmişsin.”

Arkama döndüğümde karşımda Emily Goldrich’i görüp şaşırardım. O yalnızca benim en yakın arkadaşım değil, aynı zamanda –benim çalıştığım Merion İlkokulu’nda olmasa da– meslektaşımı ve yaz tatili benimkinden bir hafta önce başladığından dolayı yeni yıkanmış ve gayet derli toplu görünüyordu. Em’in elinde Tayland yemeği olmasını umduğum bir paket vardı. O kadar açtım ki saçındaki küçük taşlarla bezeli elma şeklindeki tokayı bile yiyebilirdim. Baştan aşağı simlerle kaplı, pis bir paspas gibi görünüyordum – sekiz yaşındaki Lucy Nguyen bunun eğlenceli bir son gün sürprizi olduğunu düşünmüştü.

“Biraz öyleyim.” Duvarlarının üçü bomboş kalmış olan sınıfı işaret ettim. “Gerçi iç rahatlatıcı bir tarafı da var.”

Emily ve ben yaklaşık dokuz ay önce bir siyasi forumda tanışmıştık. İkimizin de çocuğunun olmadığı belliydi çünkü tüm zamanımızı forumda atıp tutarak geçiriyorduk. Yüz yüze buluşup birer kahve eşliğinde gevezelik ettik ve o anda iki yakın arkadaş olduk. Ya da daha doğrusu, onun harika biri olduğuna karar verdim ve o kabul edene dek onu defalarca kahve içmeye çağırdım. Emily bunu şöyle tarif ediyor: Sevebileceğim biriyle tanıştığım zaman bir ahtapota dönüşüyorum ve o kişinin kalbini kollarımla sarmalayıp o kadar çok sıkıyorum ki sonunda o da beni eşit derecede sevdiğini inkâr edemez hâle geliyor.

Emily, Riverview’da bir beşinci sınıf öğretmeni idi (gerçek bir savaşçı) ve çalıştığı okulda üçüncü sınıflar için bir öğretmenlik pozisyonu açıldığında elimde başvuru belgemle koşa koşa oraya gitmiştim. Bölgenin en iyi on okulundan birindeki, her öğretmenin can atacağı bir pozisyona girebilmeyi öylesine istiyordum ki sutyen takmadığımı ve ayağımda hâlâ Homer Simpson terlikle-

rimin olduğunu ancak arabadan inip İnsan Kaynaklarına giden merdivenleri tırmanırken fark edebilmişim.

Her neyse. İki hafta sonraki görüşmeye gayet düzgün bir kılkta gittim. Ve bilin bakalım işi kim kaptı?

Sanırım ben kaptım!

(Gerçi henüz böyle bir bilgi gelmemişti ama Emily'nin okul müdürüyle evli olduğu düşünülürse, işe alındığıma emin gibiydim.)

"Bu gece geliyor musun?"

Em'in sorusunu duyunca, duvardaki inatçı çivi ile verdiğim ruhsal ve fiziksel savaşa bir ara verdim. "Bu gece mi?"

"Bu gece."

Sabırlı bir şekilde omzumun üzerinden ona baktım. "Daha fazla ipucu?"

"Benim evime."

"Daha spesifik bir ipucu?" Cuma gecelerimin çoğunu onların evinde Dave ve Em'le birlikte Meksika Treni dominosu oynayıp o gece Dave her ne pişirdiyse onu yiyerek geçiriyordum.

Emily iç çekerek masama gitti ve duvardaki çiviye daha kolay sökebilmem için dalmaçya desenli alet çantamdan bir çekiç aldı. "Barbekü."

"Tabii ya!" Zafer hissiyle çekici savurdum. O küçük baş belası çivinin canına okuyacaktım! (Ya da sorumlu bir şekilde geri dönüştüme atacaktım.) "İş partisi."

"Henüz resmen iş partisi sayılmaz. Ama okuldaki klas öğretmenlerin birkaçı da orada olacak. Tanışmak istersin diye düşündüm."

Endişeli gözlerle ona baktım, sonuçta hepimiz Hazel – Madde İki'yi gayet iyi biliyorduk. "Çok içmeme izin vermeyeceğine dair söz verir misin?"

Her nedense bunu duymak onu güldürdü ve Emily, "River-view ekibiyle gayet iyi anlaşacaksın," dediğinde içimde anlık bir umut beliriverdi.

Sanırım Emily dalga geçmiyordu. 2009 model bir Saturn olan sadık dostum Giuseppe'den inerken, bütün sokağı kaplayan müziği duydum. Dave'in sevdiği İspanyol müzisyenlerden birinin şarkısıydı bu. Tokuşan kadehlerin sesi ve Dave'in anırmaya benzeyen o harika kahkahası çalan şarkıya karışıyordu. Burnuma gelen kokuya bakılırsa, Dave *carne asada* hazırlıyordu ve bu da margarita içeceğiz demekti ki bu da gece boyunca tişörtümü üstümde tutmaya çalışmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Şansa ihtiyacım vardı.

Derin ve canlandırıcı bir nefes eşliğinde son bir kez kıyafetimi kontrol ettim. Derdim gösterişli görünmek filan değildi; çoğu zaman üzerimde iliklenmemiş bir düğme, iç çamaşırımın altına girmiş bir bluz ya da ters giyilmiş bir parça söz konusu olurdu. Tabii bu da üçüncü sınıfların benim sınıfımda kendilerini evlerinde gibi hissetmelerinin sebeplerinden biriydi.

Emily ve Dave, arka bahçeye uzanan duvarı sarmaşıklarla kaplı, geç Viktoryen tarzda bir evde yaşıyorlardı. Kapıya giden yolu dolambaçlı bir çiçek tarhı çevreliyordu. Çiçekleri takip ederek, çitin ötesine taşan müziğin geldiği yere ulaştım.

Emily gerçekten de bu "Yaza Merhaba!" barbeküsü için çok emek vermişti. Patikanın üzeri kâğıt fenerlerle süslenmişti. Tabelada tek bir imla hatası bile yoktu. Benim dairemdeki akşam yemeği davetlerinde ise kâğıt tabaklar, karton kutuda şarap ve yemek servisine üç dakika kala lazanyayı yaktığım için çılgınlarcasına etrafta koşturup YARDIMA İHTİYACIM YOK SADECE OTURUN VE KEYFİNİZE BAKIN diye ısrar eden bir Hazel olurdu.

Gerçi Emily'yle kendimi kıyaslamamam gerekirdi. Emily'yi severdim ama onun yanında hepimiz pörsümüş otlar gibi kalırdık. Bahçe işlerinden anlar, örgü örer, haftada en az bir kitap okurdu ve ergen bir erkek kadar yiyip asla kilo almamak gibi kıskanılabilir bir özelliği vardı. Üstelik bir de benim yeni patronum

olmanın yanı sıra (yani öyle umuyordum!) çabasız bir şekilde açık görüşlü olan ve benden daha iyi bir feminist olduğu hissine kapılmamı sağlayan Dave'le evliydi. Dave neredeyse iki metre boyunda (bir gece onu kuru spagettilerle ölçmüştüm) ve *İtfaiyeci olmadığına emin misiniz?* diye sorgulayacağınız kadar yakışıklı bir adamdı. Seks hayatlarının harika olduğuna emindim.

Em beni görünce, "Hazel!" diye haykırdı ve bir bahçe dolusu potansiyel arkadaşım onun kime, "Kaldır kâseyi de gel buraya!" diye seslendiğini görmek için bana doğru baktılar. Ama bahçenin o geceki hâlini görünce dikkatim dağılıverdi. Taş patikanın sonunda zümrüt bir halı gibi uzanan çimenler, sadece Pasifik Kuzeybatısı'nda görülebilecek bir yeşillikteydi. Tarhlar daha yeni açmaya başlamış çiçeklerle doluydu ve tam ortalarında da dalları küçük kâğıt fenerlerle ve konukları batmakta olan güneşin son ışıklarından koruyan yapraklarla dolu devasa bir meşe ağacı vardı.

Emily bana doğru el sallarken, elinde margarita sürahisi tutan ve şaşkın gözlerle bakan Dave'e gülümsedim ve insanların arasından geçerek (ki onlar yeni iş arkadaşlarım olabilirdi!) bahçenin bir ucuna geçtim.

Em, "Hazel, buraya gel," dedi ve yanındaki kadınlara dönerek, "Onu gerçekten çok seveceksiniz," diye ekledi.

Ve bilin bakalım ne oldu? Riverview'daki üçüncü sınıf öğretmenleriyle ilk diyalogum memeler hakkında oldu ki bu defa konuyu oraya ben getirmemiştim! Harika, değil mi?! Bunu ben de beklemiyordum! Anlaşılan aramızdaki en kıdemli üçüncü sınıf öğretmeni Trin Beckman'dı ve Emily onun memelerini işaret ettiğinde gerçekten de gayet güzel olduklarını söyledim. Kendisi daha iyi bir sutyene ihtiyacı olduğunu düşündüğünü dile getirdi ve tam olarak anlamasam da üç tane kalemle ilgili bir şeylerden söz etti. Yaşıttım bir üçüncü sınıf öğretmeni olan Allison Patel ise memelerinin A beden olmasından yakınıyordu.

Emily de kendi A'larını işaret etti ve kaşlarını çatarak benim koca C'lerime baktı. "Sen kazandın."

“Peki ya birincilik kupam neye benziyor?” diye sordum. “De-vasa, bronz bir sike mi?”

Bir anda ağızımdan çıkıvermişti. Beynim ve ağızımın birbirinden nefret eden iki kardeş olduğuna ve bu küçük düşürücü hamleler aracılığıyla birbirlerine sataştıklarına yemin edebilirdim. O esnada beynim sahneyi terk etmiş gibiydi.

Emily, sanki az evvel ağızından içeri dev bir kuş kaçmış gibi görünüyordu. Allison ise söylediğim şeyi ciddi bir şekilde düşünüp taşıyor gibiydi. Trin’in patlattığı kahkahayla hepimiz sıçradık. “Haklıymışsın, gerçekten de çok eğlenceli biri.”

Derin bir nefes verdim ve bu yorumu aldığım için kendimle az da olsa gurur duydum – özellikle de onun sadece su içtiğini fark ettiğimde. Trin’in ağızımın ayarının olmamasından rahatsız olmama sebebi Dave’in müthiş margaritaları yüzünden çakırkeyif olması değildi; garip tipleri seviyor olmalıydı. Ahtapot kollarım seçirmeye başlamıştı.

Emily’nin sağında bir gölge belirmişken, Dave’in muhteşem bir zamanlamayla ortaya çıkıp, “Yavaş git, H-treni,” diye fısıldayarak elime tutuşturduğu margarita kadehi yüzünden dikkatim dağıldı.

Yeni patronum harikaydı!

“Orada neler oluyor?”

Bu tanımadığım bir erkeğin sesiydi ve Emily, “Aramızda en güzel memelerin Hazel’inkiler olduğunu konuşuyorduk da,” diye cevapladı.

O esnada memelerime bakmakta olan kişiyi tanıyor olabilir miyim diye başımı şöyle bir kaldırdım ve... ah.

Ahhh.

Siyah gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra hızla başka bir yöne doğru baktı. Heykellerinkini andıran çenesi seçirdi. Midem kassıldı.

Bu oydu. Josh.

Lanet olası Josh *Im*. Kusursuz kelimesinin sözlükteki karşılığı.

Boğuk bir sesle öksürdü. "Sanırım meme muhabbetinizi es geçeceğim."

Josh her nasılsa bronz teni, biçimli vücudu ve muazzam yüz hatlarıyla, üniversite zamanında olduğundan bile daha iyi görünüyordu. Şimdiden ürküp kaçmaya niyetlenmişti ki beynim ağzımdan intikam almak için bir hamlede bulundu.

"Sorun değil," dedim elimi havada şöyle bir sallayarak. "Josh zaten memelerimi görmüştü."

Parti o anda donup kaldı.

Zaman durmuş gibiydi.

"Yani, aslında o görmek istememişti." Beynim çaresiz bir şekilde durumu toparlamaya çalışıyordu. "Buna mecbur kalmıştı."

Uzaktaki bir rüzgâr çanının kederli sesi duyuldu.

Kuşlar uçmayı bırakıp öylece yere yığıldılar.

"Yani tabii ki onu buna ben zorlamadım," dedim ve Emily acı içinde inledi. "Şöyle ki, ben onun oda arkadaşıyla..."

Josh elini koluma koydu. "Hazel. Sadece... dur artık."

Emily'nin kafası karışmıştı. "Bir dakika. Siz nereden tanışıyorsunuz ki?"

Josh gözlerini benden ayırmadan yanıtladı. "Üniversiteden."

"Harika günlerdi, değil mi?" Ona bakarak sırıttım.

Trin hevesli bir tavırla, "Çıkıyor muydunuz?" diye sordu.

Josh'ın benzi atmıştı. "Aman Tanrım. *Asla.*"

Lanet olsun, bu adamdan ne kadar hoşlandığımı unutmuştum.

O küçük düzenbaz müdür Dave Goldrich, üçüncü sınıf öğretmeni olarak Riverview'daki işe alındığımı söylemek için üçüncü margaritamı bitirmemi beklemişti. Eminim bunu yapmaktaki amacı ağzımdan nasıl hayret verici bir tepki çıkacağını duymaktı ve "Haksiktir! Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?" şeklindeki cevabımın onu hayal kırıklığına uğratmamış olmasını umuyordum.

Güldü. "Hayır."

"Şimdiden İnsan Kaynaklarında kalınca bir dosyam mı var?"

“Resmî olarak hayır.” Dave Uluslararası Uzay İstasyonu’na yakın bir yerlerdeki başını eğdi ve tepeme bir öpücük kondurdu. “Ama en sevdiğime özel olan muameleyi de görmeyeceksin. İş hayatımla özel hayatımı ayrı tutarım. Senin de aynısını yapman gerekecek.”

Söyledikleri arasından sadece benim için önemli olan kısmı çekip aldım. “Ben senin en sevdiğin miyim?” Dişlerimi sergi-leyip büyüleyici gamzemi ortaya çıkararak sırttım. “Eğer sen Emily’ye söylemezsen, ben de söylemem.” Dave güldü ve dramatik bir edayla kadehimi almaya çalıştı ama onu savuşturdum ve eğilerek sordum, “Peki ya Josh? O da bir öğret-?”

“Kız kardeşim senin Riverview ailesine katılacağından hiç söz etmemişti.” Josh yarı vampir olmalıydı çünkü bir boşluk bulduğu anda sıcak bedenlerin yamacında beliriveriyordu.

Sırtımı dikleştirdim ve elimi hafifçe sallayarak ortadaki karışıklığı gidermek için, “Kız kardeşin mi?” diye sordum.

Sakin bir şekilde “Kız kardeşim,” diye tekrarladı. “Senin Emily Goldrich, ailemin ise Im Yujin olarak tanıdığı kişi.”

Bir anda jeton düşüverdi. Em’in sadece evlendikten sonraki soyadını biliyordum. Sürekli söz ettiği sevgili abisinin –ya da *oppa’sının**– yıllar önce üzerine kustuğum Josh olduğunu bilmiyordum. Vay canına. Demek Emily’nin salonuna asılı fotoğraflardaki o dişleri telli ergen oğlanın yetişkin hâli buydu. Ergenlik iyi iş çıkarmıştı.

Başımı çevirip omzumun üzerinden, “Emily, senin Koreli adın Yujin mi?” diye bağırdım.

Emily başıyla onayladı. “Onunki de Jimin.”

Ona bakarken karşımda yeni tanıştığım biri varmış gibi hissettim. İsmimin iki hecesi de erotik bir nefes sesini andırıyordu, tam orgazm olmak üzereyken, söyleyecek bir kelime bulamadığımda çıkarabileceğim bir ses gibi. “Bu, şimdiye dek duyduğum en seksi isim olabilir.”

---

* (Kor.) Abi –çn

Sanki ona tekrar seks teklifinde bulunmamdan korkuyormuş gibi rengi attığında kahkahayı patlattım.

Eski Hazel'ın aşırı derecede uygunsuz hareketlerinden dolayı utanmam gerektiğinin farkındaydım ama şimdi de daha iyi bir durumda olduğum söylenemezdi ve pişmanlık duymak da karakteristik özelliklerimden biri sayılmazdı. Birkaç saniye boyunca, çok eğlenmiş bir şekilde John'la birbirimize bakıp sırtttık. Gözlerimizde çizgi film karakterlerine özgü, çılgın bir bakış vardı.

Derken yüzündeki sırıtış, sanki benim tuhaf bir tip olduğumu hatırlamışçasına siliniverdi.

Vurguyu artırmak adına sesimi derinleştirerek, "Kardeşinin partisinde sana ahlaksız bir teklifte bulunmayacağıma söz veriyorum," dedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Josh.

Dave, "Hazel sana *ahlaksız teklifte* mi bulundu?" diye sordu.

Josh benimle olan göz temasını birkaç saniye daha sürdürdükten sonra, yeni patronum olan kayınbiraderine dönüp başını salladı. "Evet."

"Bulundum," diye onayladım. "Üniversitedeyken. Tam da ayakkabılarına kusmadan önce. Hayatımda en az çekici olduğum anlardan biriydi."

"Ki buna benzer başka anları da vardı." Telefonu titredti. Cebinden çıkardığı telefona bakıp hiçbir tepki vermeden gelen mesajı okudu ve telefonu tekrar cebine attı.

Erkeklere özgü salgılarla ilgili bir şey söz konusu olmalıydı çünkü Dave bu durumdan benim çıkarmadığım bir anlam çıkarıyordu. Kaşlarını indirdi ve sanki Josh camdan yapılmış, kırılğan bir objeymişçesine sesini alçaltarak, "Kötü haber mi?" diye sordu.

Josh ifadesiz bir şekilde omuz silkti. Çenesindeki kaslardan biri kasıldı ve sanki Simon Der Ki oynuyormuşuz gibi elimi uzatıp çenesine dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Tabitha bu hafta sonu gelemeyecekmiş."

Ağzım açık bakıyordum. "Gerçekten de Tabitha diye bir isim mi var?"

Josh ve Dave ne dediğime anlam verememişçesine bana baktılar.

Ama gerçekten, Tabitha diye isim mi olurdu!

“Ben sadece...” Tereddüt ederek devam ettim, “Tabitha sanki gerçekten de çok ama çok şeytani bir varlığa koyulacak bir isim gibi. Bir şatoda yaşayan ve yavru dalmaçyalıları toplayan birine verilecek bir isim...”

Dave boğazını temizleyip elindeki kadehi tepesine dikti. Josh gözlerime bakıp, “Tabby benim kız arkadaşım,” dedi.

“Tabby mi?”

Dave gülmemeye çalışarak elini omzuma koydu. “Hazel, kapa çeneni.”

“İnsan Kaynakları dosyama işlenecek mi?” Başımı kaldırıp o tanıdık, sakallı yüze baktım. Hava kararmıştı ve yüzüne dışarıdaki lambaların ışığı vuruyordu.

“Partide olan şeyler dosyana işlenmez,” dedi. “Ama sen manyağın tekisin. Josh’ın üstüne bu kadar gitme.”

“En sevdiğin olmamı sağlayan şeylerden biri de manyağın teki olmam sanıyordum.”

Dave neredeyse kakhahayı patlatacağı ama bir şekilde dönüp uzaklaşmayı başardı. Josh İm ile baş başa kalmıştım. Bana sanki mikroskopta bulaşıcı bir şeyi inceliyormuş gibi bakıyordu.

“Her zaman senin o yıllarda... geçici bir dönemde olduğunu düşünmüştüm.” Sol kaşını havalı bir şekilde kaldırdı. “Ama görünen o ki bu senin doğal hâlinmiş.”

Durumu kabullenerek, “Sanırım özür dilemem gereken çok şey var,” dedim, “ama seni ikide bir çileden çıkarmayacağıma dair kendime pek güvenmiyorum. Belki yaşlanana dek bekleyip sonra topluca özür dilesem daha iyi olur.”

Bıyık altından gülümsedi. “Gerçekten de hayatım boyunca senin gibi biriyle daha karşılaşmadığıma yemin edebilirim.”

“Asla sevgili olunamayacak tipte biriyle mi?”

“Eh, onun gibi bir şey.”

İKİ

JOSH

Vay canına. Hazel Bradford.

Aynı üniversiteye gittiğimiz hemen herkesin bir Hazel Bradford hikâyesi vardır. Tabii eski oda arkadaşım Mike'ın onunla ilgili hikâyelerinin çoğu çılgın seks anıları ama diğerlerinin hikâyeleri genellikle benimkilere benzer şeyler: Hazel Bradford'un bir çamur koşusuna katıldıktan sonra o geceki laboratuvar dersine geç kalmak istemediği için duş almadan gelişi. Hazel Bradford'un hayır amaçlı bir sosisli yeme yarışmasına katılmak için binden fazla imza topladıktan sonra, vejeteryen olmaya çalıştığını canlı yayında hatırlayışı. Hazel Bradford'un sevgilisini bir partide başka biriyle cırılçıplak yataktan bulduktan sonra (ki o kişi de erkek arkadaşının boktan amatör müzik grubunun bir diğer erkek üyesiydi), bahçeye bir tezgâh açıp sevgilisinin tüm kıyafetlerini satışa çıkarışı. Ve benim en sevdiğim hikâye: Hazel Bradford'un İnsan Anatomisi dersinde penisin anatomisi ve işlevleri üzerine sözlü bir sunum yapışı.

Bunu bilinçli olarak mı yapıyordu yoksa insanların ne düşündüğünü umursamıyor muydu, hiçbir zaman emin olamadım ama tüm çılgınlıklarına rağmen her zaman için masum ve bir

yandan da vahşi bir havası vardı. Ve işte şimdi kanlı canlı –1.64 boyunda, 45 kilo, kocaman kahverengi gözlü ve kahverengi saçlarını dev bir topuz yapmış bir kadın olarak– karşımdaydı ve görünüşe göre değişen hiçbir şey yoktu.

“Sana Jimin diyebilir miyim?”

“Hayır.”

Kafasının karıştığı yüzünden belliydi. “Kökenlerinle gurur duymalısın, Josh.”

Gülümsememeye çalışarak, “Duyuyorum zaten,” dedim. “Ama adımı Jiğ-min diye telaffuz ediyorsun.”

Boş gözlerle yüzüme bakıyordu.

“Doğrusu öyle söylenmiyor,” diye açıkladım ve tekrar ettim: “Jimin.”

Tiyatral ve şuh bir edayla tekrarlamaya çalıştı: “Jiğminn?”

“Hayır.”

Hazel pes edip margaritasından bir yudum aldı ve etrafına göz gezdirdi. “Portland’da mı yaşıyorsun?”

“Evet.” Hazel’in arkasında bir noktada kız kardeşimin Dave’in yanına gittiğini, onu kendine çekip kulağına bir şeyler söylediğini ve ikisinin birden aynı anda bana baktıklarını gördüm. Tahminen Tabby’nin nerede olduğunu konuşuyorlardı.

Tabitha Los Angeles’taki işe kabul edildiğinde –ki bu, yani bir moda dergisinde yazmak, onun en büyük hayallerindendi– bazı hafta sonları içimizden birinin işinin çıkabileceğini ve güneye (ben) ya da kuzeye (o) uçma şansımızın olamayabileceğini biliyordum. Ama yanıma gelmesini planladığımız her dört haftanın üçünde son anda planlarının değişmesini ve gelişini iptal etmesini beklemiyordum.

Ya da sık sık son dakikada dergiyle ilgili acil işlerinin çıkmasını.

Hem bir moda dergisinde ne gibi acil işler olabilirdi ki?

Doğrusu hiçbir fikrim yoktu. Her neyse.

Hazel hâlâ konuşuyordu.

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde, bir şeyler sorduğunu fark

ettim. Beklenti dolu gözler ve koca bir sırtış eşliğinde bana bakıyordu.

“Ne?”

Boğazını temizledi ve sakince, “İyi misin diye sordum,” dedi.

Evet dercesine başımı salladım ve dudaklarımın aksini söylemesine fırsat vermeden elimdeki suyu başıma diktim. “İyiyim. Gevşemeye çalışıyorum. Yorucu bir haftaydı.” Son beş iş günümü şöyle bir düşündüm: Hafta sonu boş kalabilmek için hafta içi her gün günde on bir saat çalışmış ve otuz beş müşteriyle görüşmüştüm. Kalça çıkıkları, diz çıkıkları, bursit vakaları, burkulmalar, bağ doku yırtılmaları ve daha üzerinde çalışmaya bile başlamadan ellerimin yorulmasına sebep olan bir pelvis çıkığı vakası.

“Ağzından tek kelimedenden fazlası çıkmıyor da,” dedi Hazel. Bakışlarımı ona çevirdim. “Üstelik Dave’in hazırladığı onca margaritaya rağmen sadece su içiyorsun.”

“Ben sadece...” Elimdeki şişeyle çevremizdeki kalabalığı işaret ettim.

“Başarılı bir içici değil misin?”

“Hayır, demek istediğim...”

“Kelimeleri kullanarak cümle kurma ve cümleleri birleştirerek bir diyalog oluşturmada sıkıntıların mı var?”

Dudak büktüm ve ciddi bir tavırla, “Kalabalık ortamlarda sosyalleşmeyi pek beceremiyorum,” dedim.

Karşılığında bir kahkaha kazandım ve gülerken kulaklarına dek kaldırdığı omuzlarını ve bir çizgi film karakteri gibi kısılan gözlerini izledim. Topuzu kafasıyla birlikte bir öne bir arkaya sallanıyordu. Tüm o sersem hâllerine rağmen ne kadar seksi bir kadın olduğunu fark etmek beni utandırdı.

Bu fark edişin önce kalbimde, sonra kasıklarımda yarattığı etkiyi gizlemeye çalışarak, “Çok tuhaf birisin,” dedim.

“Bu doğru. Sonuçta bütün günüm çocuklarla geçiyor, ne bekliyordun ki?” Tam da onun geçmiştten beri böyle olduğunu söylemek üzereydim ki, “Ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

“Fizyoterapistim.” İş ortağım Zach’in gelip gelmediğini gör-

mek için çevreme bakındım ama etrafta turuncu kafalı kimse yoktu. "Ortağımla birlikte yaklaşık bir sene önce şehir merkezinde bir muayenehane açtık."

Hazel imrenen gözlerle iç çekti. "Bütün gün insanlarla bedenleri hakkında konuşup o bedenler üzerinde özenle çalışıyorsunuzdur. Ben bu konuda pek de profesyonel davranamazdım."

"Eh, sık sık insanlara soyunmalarını söylüyorum. Ama bunlar çoğunlukla çıplak görmek isteyeceğim tipte insanlar olmuyor."

Hazel kaşlarını çatıp düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bazen eğer kıyafetler icat edilmeseydi dünya nasıl bir yer olurdu diye merak ediyorum."

"Hayatım boyunca bir kez bile bunu merak etmedim."

Hazel yorumumu umursamadan devam etti. "Yani mesela sürekli çıplak dolaşılıyor olsak, birçok şey nasıl geliştirdi acaba?"

Suyumdan bir yudum aldım. "Tahminen ata binmiyor olduk."

"Ya da garip bölgelerimiz nasır tutardı." İşaretparmağıyla dudağına dokundu. "Bisiklet selesi de daha farklı olurdu."

"Büyük ihtimalle."

"Kadınlar büyük ihtimalle dış dudaklarını tıraş etmezlerdi."

İçimde sarsıcı, fiziksel bir tepki hissettim. "Hazel, bu berbat bir kelime seçimi."

"Ne? Sonuçta kılların olduğu yer *vajinamızın* içi değil." Yüzümün buruşmasını engellemeye çalıştım. Hazel, ancak küçümsemiş bir kadının gözlerinde görebileceğiniz ateşli bakışlarını gözlerime dikti. "Ayrıca nedense kimse 'testis torbası' lafını duyunca yüzünü buruşturmaz."

"Kesinlikle 'testis torbası'na da yüzümü buruştururum. Ya da 'penis başı'na."

Hazel kelimeyi sündürerek, "Penis başımı," dedi. "Berbat."

Birkaç saniye boyunca sessizce ona baktım. Omuzları açtı ve sol omzunda tek bir çil vardı. Köprücükkemikleri belirgin, kollarıysa sürekli egzersiz yapıyormuşçasına şekilliydi. Bir anlığına Hazel'ı ağırlık olarak karpuz kaldırarak egzersiz yaparken

hayal ettim. “Sanırım sadece konuşarak beni sarhoş ettin.” Kadehine baktım. “Sanki sen içiyorsun ama bana yarıyor.”

“Bence çok yakın arkadaş olacağız.” Ben sessiz ve şaşkın bir şekilde bakarken uzanıp saçlarımı karıştırdı. “Ben Portland’da yaşıyorum, sen de Portland’da yaşıyorsun. Senin bir kız arkadaşın var, benim de izlenecek sayısız Netflix içeriğim. İkimiz de ‘penis başı’ tabirinden nefret ediyoruz. Kız kardeşini tanıyor ve seviyorum. O da beni. Bu bir kız ve erkeğin kanka olabilmesi için gereken her şeye sahip olduğumuz anlamına geliyor. Üstelik benim katlanılmaz hâllerimi de şimdiden gördün ve bu da demek oluyor ki benden korkup kaçmayacaksın.”

Hızla bir yudum su içip karşı çıktım, “Beni kaçırmak için elinden geleni yapacağından endişeleniyorum.”

Bunu duymazdan geldi. “Bence benim çok komik biri olduğumu düşünüyorsun.”

“Evet, palyaçolar kadar.”

Hazel heyecanla parlayan gözlerle bana bakıyordu. “Hey, bu dünyada palyaçoları seven tek kişinin ben olduğumu sanıyordum!”

Dayanamayıp güldüm. “Dalga geçiyorum. Bence palyaçolar çok korkunç. Evimin önündeki rögarın yakınından bile geçmiyorum.”

“Eh.” Koluma girdi ve beni partinin merkezine doğru götürmeye başladı. Kulağıma fısıldamak için bana yaslandığında, içimde tıpkı bir hız treninin ilk dönüşünde yaşanılana benzer bir titreme hissettim. “Kaybedecek bir şeyimiz yok desene.”

Hazel’in yönlendirmesiyle barbekünün hemen yanında dikilen iki adamın –kız kardeşimin (ve artık Hazel’in da) iş arkadaşları olan John ve Yuri’nin– yanına gittik. Bizi görünce konuşmayı kestiler. Hazel keskin bir tavırla elini uzattı.

“Ben Hazel. Bu da Josh.”

Bu üçümüzü de çok eğlendirmişti. Biz yıllardır tanışıyorduk.

John başıyla beni gösterip, "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," dedi ve Hazel'ın elini sıktı. Hazel onun omzuna dek uzanan rastalı saçlarını, bıyığını, beresini ve üzerinde BİLİM SİZİN NEYE İNANIP İNANMADIĞINIZLA İLGİLENMEZ yazılı tişörtünü süzdü. Nefesimi tutmuş, Hazel'ın ne yapacağını görmeyi bekliyordum merakla. Doğrusu saçları rastalı, beyaz bir erkek olarak John ona oldukça malzeme sunuyordu. Ama Hazel gülümseyerek Yuri'ye döndü ve elini sıktı.

"John ve Yuri, Em'in iş arkadaşları," dedim. Su şişemi doğrultarak John'u işaret ettim. "Tahmin edebileceğin üzere, kendisi bir fen öğretmeni. Yuri de müzik ve tiyatro derslerine giriyor. Hazel da yeni üçüncü sınıf öğretmeniniz."

Hazel tebrikleri bir reverans eşliğinde kabul etti ve Yuri'ye dönüp, "Üçüncü sınıflar müzik dersi alıyor mu?" diye sordu.

Yuri başıyla onayladı. "Anaokulundan üçüncü sınıfa kadar sadece vokal öğretiyoruz. Üçüncü sınıfta ise telli çalgılara başlıyorlar. Keman, viyola ya da çello."

"Ben de öğrenebilir miyim?" Kaşları yavaşça havaya kalktı. "Sınıfta sizinle birlikte otursam yani?"

John ve Yuri'nin yüzlerindeki şaşkın gülümsemeye bakılırsa, "Bu hatun ciddi mi?" diye düşünüyorlardı. Tahminen diğer bütün ilkokul öğretmenleri boş derslerini uyuyarak, yemek yiyerek ya da ağlayarak geçiriyordu.

Hazel çello çalışıyormuş gibi yaparak birkaç küçük dans figürü sergiledi. "Her zaman Yo-Yo Ma gibi bir çellist olmak istemişimdir."

"Olur... sanırım?" Yuri, Hazel Bradford'un çizgi film karakterlerine özgü kıkırdaması ve büyüleyici dürüstlüğü karşısında savunmasız kalmıştı. Dönüp Hazel'a baktım. Yuri'nin kendini nasıl bir işe soktuğunu düşünmek beni endişelendiriyordu. Gerçi Yuri, Hazel'ın memelerini şöyle bir süzünce bütün endişelerini rafa kaldırmış gibiydi.

"Yo-Yo Ma çello çalmaya dört buçuk yaşındayken başlamıştı," dedim.

“O zaman elimi çabuk tutsam iyi olacak! Beni yüzüstü bırakma, Yuri.”

Yuri güldü ve ona nereli olduğunu sordu. Bir yandan onun yanıtını dinlerken –tek çocuğu, Eugene’de doğmuştu, ressam bir anne ve mühendis bir babanın çocuğuydu, Lewis & Clark’tan mezundu– bir yandan da telefonumu cebimden çıkartıp Tabby’nin yaklaşık beşer dakika arayla gönderdiği mesajlara baktım. Doğrusu bunu itiraf etmekten pek hoşlanmasam da, cevap verip vermediğimi görmek için beş dakikada bir telefonunu kontrol etmesi hoşuma gitmişti.

Kızma bana.

Trish’e bundan sonra hiçbir cuma mesaiye kalmayacağımı söyledim.

Yarın gelmeye çalışmamı ister misin yoksa bu biraz zaman israfı mı olur dersin?

Josh, Josh, lütfen bana kızma.
Çok üzgünüm.

Kontrollü bir şekilde derin bir nefes alıp cevap yazdım:

Em’in partisindeyim, o yüzden mesajları yeni görebildim. Kızgın değilim. İstersen yarın gelebilirsin ama sen bilirsin. Her zaman için seni görmek istediğimi biliyorsun.

“Ne yani, seninle yakın arkadaş olmak istediğini mi söyledi?” Kız kardeşim çatik kaşlarla incelemekte olduğu tişörtü Nordst-torm Rack’teki kıyafet yığınının üzerine geri bıraktı. “Onun en yakın arkadaşı benim.”

“Böyle söyledi.” Tam gülmek üzereydim ki Hazel’in dördüncü margaritasını içerken bana dönüp bluzunu kemerine zımbalamamı istediğini hatırladım. “Tuhaf biri.”

“Beni de tuhaf birine çevirdi,” dedi Em. “Ve aynısı senin de başına gelecek.”

Em’in neyi kastettiğini gayet iyi biliyordum ama Hazel’in kız kardeşim üzerindeki etkilerini görünce –Hazel onu daha eğlenceli biri hâline getirmiş ve özgüvenini artırmıştı– bu tuhaflığın çok da kötü bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım. Üstelik Hazel, Tabby ve Zach’e benzemiyordu – aslında tanıdığım kimseye benzemiyordu ama oldukça sessiz sakin insanlar olan sevgilimle en yakın arkadaşımın tamamen zıddıydı. Onun etrafımda olması eğlenceli olabilirdi. Tıpkı buzdolabında enteresan bir şişe bira buldurmak ve her gördüğünde şaşırıp ke-yif almak gibi.

Bu berbat bir metafor muydu? Kız kardeşime baktım ve elindeki kıyafet askısıyla vurduğu takdirde ne büyüklükte bir fiziksel hasara yol açabileceğini hesaplamaya çalıştım.

“Bir yandan insanı çileden çıkararak bir tip, öte yandan ise donuk bir manzaradaki tek renk kaynağı gibi.” Em askıdaki tişörtü çıkarıp elime tutuşturdu. Her zamanki gibi kıyafetlerimi seçmesine izin vererek tişörtü koluma astım. “Tabby’nin *bu defa da* gelemediğine inanamıyorum.”

Tuzağına düşmeyecektim. Üçüncü kez konuyu kız arkadaşım getirmeye çalışıyordu.

“İlişki denen şeyin nasıl yürütüldüğünü bilmiyor herhalde?” Bakışlarımı ona çevirdim ve “Yetiştirmek zorunda olduğu işler var, Em,” diye hatırlattım.

“Öyle mi gerçekten?” Sesinde bıkkın ve sert bir ton vardı.

Elindeki şortu önündeki kıyafet yığınının üzerine fırlattı. Yaşadığı hüsranın acısını şorttan çıkarıyor gibiydi. "Onun bu bahaneleri sana da... sana da..."

Kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım ve kız kardeşimin konuyu oraya getirmemesini umdum.

"Seni aldatıyormuş gibi gelmiyor mu?"

Ve konuyu oraya getirmişti bile.

"Emily," dedim sakince, "Dave saatlerce okulda mesaiye kaldığında ve sen de akşam yemeği için bana gelip onu *günlerdir* doğru dürüst göremediğinden dert yandığında ben sana, 'Hımm, belki de seni aldatıyordur?' diyor muyum?"

"Hayır ama sonuçta Dave güvenilirmez pisliğin teki değil."

Bunu duymak şalterlerimi attırmıştı. "Tabby'yle derdin ne senin? O sana hep çok iyi davranıyor."

Kırk yılda bir sesimi yükselttiğimi duyunca irkildi. "Mesele birinizin diğerine layık olup olmaması değil. Sadece ikiniz de farklı dünyalara aitsiniz. Önem verdiğiniz şeyler bambaşka."

On dokuz yaşında evlenip hemen ardından Seul'den buraya göçen ebeveynlerimin de Tabitha'ya pek bayıldıkları söylene-
mezdi ama onlar Koreli olmayan hiçbir sevgilime bayılmazlardı zaten. Fakat sanırım Emily'nin demek istediği şey bu değildi ne yazık ki.

Em bana döndü ve parmaklarıyla saymaya başladı, "Hayatımda Tabby'den başka *ipek çarşaf* takımı kullanan kimseyi görmedim. Sanki yataktan yeni kalkmış hâli oymuş imajı yaratmak için saatlerce hazırlanıyor. Oysa sen kamp yapmayı seviyorsun ve sana dokuz yıl önce Noel'de aldığım eşofmanı hâlâ giyiyorsun."

Nereye varmak istediğini anlayamasam da başımla onayladım.

"*Heathers* filminin sosyal görgü kuralları için iyi bir rehber olduğunu düşünüyor." Emily gözlerini gözlerime dikti. "*Tatlı Yalanlar* filmine katıla katıla gülüyor ama bizimle Christopher Guest filmleri izlerken yüzünde tek bir gülücük bile olmuyor.

Seni ziyarete geldiğinde bile zamanının çoğunu Instagramdaki *Kime Daha Çok Yakışmış* anketlerine katılarak geçiriyor.”

Gözlerimi kırpıştırarak noktaları birleştirmeye çalıştım. “Yani sen onun... sığ biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, demek istediğim o değil. Eğer o böyle şeylerden keyif alıyorsa, ne mutlu ona. Benim söylemeye çalıştığım, pek ortak noktanızın olmadığı. Bir aradayken size bakıyorum da ya sessizce oturuyorsunuz ya da aranızda geçen cümleler ‘Bana tezgâhtaki havuçları uzatabilir misin?’ kıvamında oluyor. O sadece moda dünyası, Hollywood ve dış görünüşüyle ilgilenen biri.” Emily beni izlerken, ben bir süre sessiz kalıp benim için seçtiği kıyafetleri bir kolumdan diğerine aktardım.

“Eh, öyleyse ne giydiğimi umursamıyor oluşum bizim için problem olmayacak. *Gördüğün üzere*, hayatımdaki kadınların benim yerine karar vermesine izin veriyorum.”

Kız kardeşim gözlerini kısıtı ve kurnazca bir şekilde taktik değiştirdi. “O buraya geldiğinde neler yapıyorsunuz?”

Tabby’nin son ziyaretlerinde neler yaptığımızı şöyle bir anımsamaya çalıştım. Seks. Mutfak alışverişi yapmak için köşedeki markete gitmek. Tabby kano yapmaktan ya da doğa yürüyüşüne çıkmaktan keyif almıyordu, bense barlarda zaman geçirmekten. O yüzden çoğu zaman daha çok seks yapabilmek için evde kalıyor, akşam yemeğini yakındaki restoranlardan birinde aradan çıkarıyor, sonrasında tekrar eve dönüp seks yapıyorduk.

Kız kardeşimin bu kadar spesifik bir cevap almayı istemediğini tahmin edebiliyordum. Zaten o da herhangi bir şey söylememi beklemeden devam etmişti, “Peki ya sen onu ziyarete gittiğinde?”

Seks, gece kulüpleri, kalabalık restoranlar, herkesin başını telefondan kaldırmadan mesajlaşıp durduğu mekânlar, daha fazla gece kulübü, benim gece kulüplerinden şikâyet edip duruşum, tek başıma Runyon Kanyonu’nda yürüyüşe çıkışım ve eve döndükten sonra biraz daha seks.

Emily başını çevirdi. “Her neyse. Fazla burnumu soktum.”

“Aynen öyle.” Onu kasaya doğru yönlendirdim; kıyafetlere bakıp durmaktan sıkılmışım.

Aldıklarımızı ödedim, kasadaki kadına teşekkür ettim ve dükkândan ayrıldık. Denememiz için burnumuza el kremi örnekleri sokan tezgâhtarları aşır taş döşeli kaldırım boyunca yürüdük. Emily aramızdaki gerginliği ortadan kaldırmak istercesine gülümseyerek bana baktı. “Hadi bu konuyu unutalım, öncesinde neden bahsediyorduk?”

Bu bence de iyi bir fikirdi. “Sanırım barbekü partisinden bahsediyorduk.”

Em bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Hazel’den bahsediyorduk demek istedin herhalde.”

Ah, bu kadar açık sözlülük bende tokat etkisi yaratmıştı. Ona döndüm ve onu durdurup elimi omzuna koydum. “Benim bir sevgilim var.”

Kardeşim yüzünü buruşturdu. “Farkındayım.”

“Eğer Hazel Bradford’la aramda bir şeyler filizlendirmeye çalışıyorsan, sana hiç uyumlu olmadığımızı net olarak söyleyebilirim.”

“Bir şey yapmaya çalıştığım yok,” diyerek itiraz etti. “Sadece, o eğlenceli biri ve senin de eğlenmeye ihtiyacın var.”

Ona temkinli bir bakış attım. “Hazel tarzı eğlenceyi kaldırabilecek kapasitede biri olduğumdan emin değilim.”

Emily elindeki alışveriş çantasını omzuna attı ve otuz iki dişini birden sergileyerek sırttı. “Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”